

طبقه‌بندی استان‌ها

از نظر شاخص‌های برخورداری خانوارها از امکانات

مجری طرح

محمد رضا سینایی

گروه پژوهشی آمارهای اقتصادی

پژوهشکده‌ی آمار

زمستان ۱۳۸۷

به نام خداوند جان و خرد

پیش گفتار

سرشماری‌های عمومی نفوس و مسکن یکی از عمده‌ترین راه‌های شناخت کشورها از ویژگی‌های اقتصادی و اجتماعی برای برنامه‌ریزی، نظارت و ارزیابی خدمات و فعالیت‌های ملی و منطقه‌ای است. امروزه در اغلب کشورها سرشماری‌های نفوس به فاصله‌ی ۵ یا ۱۰ سال یک بار به مرحله‌ی اجرا در می‌آید. در جمهوری اسلامی ایران نیز سرشماری عمومی نفوس و مسکن مطابق ماده‌ی ۴ قانون مرکز آمار ایران، هر ده سال یک بار با فرمان رئیس جمهوری اجرا می‌شود. این سرشماری در سال‌های ۱۳۳۵، ۱۳۴۵، ۱۳۵۵، ۱۳۶۵، ۱۳۷۵ و ۱۳۸۵ منطبق با جدیدترین روش‌های علمی به مرحله اجرا درآمده است.

از آنجایی که در این سرشماری‌ها، جمعیت به‌عنوان محور و هدف توسعه، از ابعاد مختلف مورد توجه قرار می‌گیرد و اطلاعات به تفصیل گردآوری می‌شود، لذا از منابع بسیار غنی در شناخت ویژگی‌های جمعیتی کشور محسوب می‌شوند.

اگرچه داده‌های خام سرشماری فی‌نفسه نمادهای گویایی از خصیصه‌های مختلف جمعیت یک جامعه‌اند، اما ارزش واقعی آن‌ها زمانی پدیدار می‌شود که توسط اهل فن با رویکرد به پیوندهای متقابل پدیده‌ها تحلیل و تفسیر شوند. به منظور حصول به این گونه تحلیل‌ها، پژوهشکده‌ی آمار برای اولین بار با کمک پژوهشگران و صاحب‌نظران اجتماعی، اقتصادی و آماری اقدام به انجام طرح‌های پژوهشی در ابعاد گسترده در زمینه تحلیل ویژگی‌های جمعیتی (اجتماعی، اقتصادی و فرهنگی)، مسکن، امکانات و تسهیلات، مهاجرت (داخلی، خارجی) نموده است.

مجموعه حاضر یکی از طرح‌های انجام شده در زمینه تحلیل نتایج سرشماری عمومی نفوس و مسکن سال ۱۳۸۵ می‌باشد که امید است پاسخگوی بخشی از نیاز کاربران باشد.

گروه پژوهشی آمارهای اقتصادی

فهرست مطالب

عنوان	صفحه
مقدمه.....	۱
فصل اول: درصد خانوارهای ساکن در انواع محل سکونت.....	۱۱
۱-۱- درصد خانوارهای ساکن در واحد مسکونی معمولی طی سرشماری‌های ۱۳۵۵ الی ۱۳۸۵.....	۱۱
۲-۱- درصد خانوارهای ساکن در واحد مسکونی معمولی در استان‌های کشور در سال ۱۳۸۵.....	۱۳
۳-۱- درصد خانوارهای ساکن در چادر (چادرنشینی) در سرشماری‌های ۱۳۵۵ الی ۱۳۸۵.....	۱۶
۴-۱- درصد خانوارهای ساکن در چادر (چادرنشینی) در استان‌های کشور در سال ۱۳۸۵.....	۱۸
۵-۱- درصد خانوارهای ساکن در کپر در سرشماری‌های ۱۳۵۵ الی ۱۳۸۵.....	۲۲
۶-۱- درصد خانوارهای ساکن در کپر در استان‌های کشور در سال ۱۳۸۵.....	۲۳
۷-۱- درصد خانوارهای ساکن در آلونک، زاغه و ... در سرشماری‌های ۱۳۵۵ الی ۱۳۸۵.....	۲۷
۸-۱- درصد خانوارهای ساکن در آلونک، زاغه و ... در استان‌های کشور در سال ۱۳۸۵.....	۲۸
فصل دوم- درصد‌های تعداد واحدهای مسکونی بر حسب تعداد خانوار ساکن.....	۳۳
۱-۲- درصد تعداد واحد مسکونی معمولی بر حسب تعداد خانوار ساکن در سرشماری‌های ۱۳۴۵ الی ۱۳۸۵.....	۳۳
۲-۲- درصد تعداد واحد مسکونی معمولی دارای ۱ اتاق بر حسب تعداد خانوار ساکن در سرشماری‌های ۱۳۴۵ الی ۱۳۸۵.....	۳۵
۳-۲- درصد تعداد واحد مسکونی معمولی دارای ۲ اتاق بر حسب تعداد خانوار ساکن در سرشماری‌های ۱۳۴۵ الی ۱۳۸۵.....	۳۸
۴-۲- درصد تعداد واحد مسکونی معمولی دارای ۳ اتاق و بیشتر بر حسب تعداد خانوار ساکن در سرشماری‌های ۱۳۴۵ الی ۱۳۸۵.....	۴۰
۵-۲- درصد تعداد واحد مسکونی معمولی بر حسب تعداد خانوار ساکن در استان‌های کشور در سال ۱۳۸۵.....	۴۲
۶-۲- درصد تعداد واحد مسکونی معمولی دارای ۱ اتاق بر حسب تعداد خانوار ساکن در استان‌های کشور در سال ۱۳۸۵.....	۴۶
۷-۲- درصد تعداد واحد مسکونی معمولی دارای ۲ اتاق بر حسب تعداد خانوار ساکن در استان‌های کشور در سال ۱۳۸۵.....	۴۹
۸-۲- درصد تعداد واحد مسکونی معمولی دارای ۳ اتاق و بیشتر بر حسب تعداد خانوار ساکن در استان‌های کشور در سال ۱۳۸۵.....	۵۲

فصل سوم- درصدهای نحوه تصرف واحد مسکونی خانوارهای معمولی ساکن و گروهی ۵۹

۱-۳- درصد نحوه تصرف واحد مسکونی خانوارهای معمولی ساکن و گروهی بر حسب تعداد افراد

خانوار در سرشماری‌های ۱۳۶۵ الی ۱۳۸۵ ۵۹

۲-۳- درصد نحوه تصرف واحد مسکونی خانوارهای معمولی ساکن و گروهی در استان‌های کشور در سال ۱۳۸۵ ۶۲

فصل چهارم- درصدهای تعداد خانوارهای معمولی ساکن بر حسب عمده‌ترین سوخت مصرفی ۶۹

۱-۴- درصد تعداد خانوار معمولی ساکن و گروهی بر حسب عمده‌ترین سوخت مصرفی برای گرما

در سرشماری‌های ۱۳۶۵ الی ۱۳۸۵ ۶۹

۲-۴- درصد تعداد خانوار معمولی ساکن و گروهی بر حسب عمده‌ترین سوخت مصرفی برای

پخت و پز در سرشماری‌های ۱۳۶۵ الی ۱۳۸۵ ۷۱

۳-۴- درصد تعداد خانوار معمولی ساکن و گروهی بر حسب عمده‌ترین سوخت مصرفی برای تهیه

آب گرم در استان‌های کشور در سال ۱۳۸۵ ۷۵

۴-۴- درصد تعداد خانوار معمولی ساکن و گروهی بر حسب عمده‌ترین سوخت مصرفی برای پخت و پز

در استان‌های کشور در سال ۱۳۸۵ ۸۷

فصل پنجم- درصدهای خانوارهای معمولی ساکن و گروهی بر حسب عمده‌ترین منبع آب آشامیدنی ۱۰۱

۱-۵- درصد خانوارهای معمولی ساکن و گروهی بر حسب عمده‌ترین منبع آب آشامیدن در سرشماری‌های ۱۳۶۵ الی ۱۳۸۵ ۱۰۱

۲-۵- درصد خانوارهای معمولی ساکن و گروهی بر حسب عمده‌ترین منبع آب آشامیدن در استان‌های کشور

در سال ۱۳۸۵ ۱۰۵

فصل ششم- درصدهای تعداد خانوارهای معمولی ساکن در واحدهای مسکونی معمولی بر حسب امکانات

و تسهیلات ۱۱۳

۱-۶- درصد تعداد خانوارهای معمولی ساکن در واحدهای مسکونی معمولی بر حسب امکانات و تسهیلات

در سرشماری‌های ۱۳۶۵ الی ۱۳۸۵ ۱۱۳

۲-۶- درصد تعداد خانوارهای معمولی ساکن در واحدهای مسکونی معمولی بر حسب امکانات و تسهیلات

در استان‌های کشور در سال ۱۳۸۵ ۱۱۸

مقدمه

منبع عظیم اطلاعاتی که در سرشماری‌های مختلف حاصل شده و با زحمات زیاد به دست آمده ایجاب می‌نماید که فعالیت‌های پژوهشی مختلف در جهت استفاده کاربران و برنامه‌ریزان صورت گیرد، بدین منظور بخش کوچکی از این منبع عظیم اطلاعاتی که میزان برخورداری خانوارهای کشور از امکانات رفاهی مختلف را نشان می‌دهد در این گزارش به صورت شاخص محاسبه و مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفته است.

رفاه اجتماعی در طی دوران مختلف و توسط دولت‌های گوناگون همواره مدنظر بوده است و شاخص‌های برخورداری از رفاه اجتماعی نشان‌دهنده توسعه و رشد جامعه می‌باشد هرچند واژه رفاه اجتماعی مفاهیم بسیار گسترده را در بر می‌گیرد اما بخشی از آن را می‌توان مربوط به میزان برخورداری افراد جامعه در قالب کوچکترین واحد اجتماعی (خانوار) از امکانات و تسهیلات و وسایل رفاهی دانست.

در سرشماری‌ها معمولاً استفاده از آب بهداشتی، برق، انواع سوخت فسیلی (نفت سفید، گاز طبیعی، گاز مایع و ...) تلفن، کولر، دستگاه‌های حرارت و برودت مرکزی، آشپزخانه و حمام مستقل و ... به عنوان امکانات و تسهیلات مورد استفاده خانوارها مورد پرسش قرار گرفته و اطلاعات آن در نشریات و سایت‌های مرکز آمار ایران موجود می‌باشد، همچنین تعداد خانوارها بر حسب نوع واحد مسکونی شامل واحد مسکونی معمولی، چادر، کپر، زاغه و ... مشخص شده است، بررسی امکانات و تسهیلات مذکور با استفاده از شاخص‌های مناسب مربوط به هر یک در سال‌هایی که سرشماری انجام گرفته (۱۳۴۵ الی ۱۳۸۵) بر حسب مورد و در حدی که امکان قابلیت مقایسه داشته‌اند موضوع این گزارش را تشکیل می‌دهد.

این گزارش دارای ۶ فصل می‌باشد که در هر فصل شاخص یک نوع امکان و تسهیل در اختیار خانوار محاسبه و مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفته است.

لازم می‌داند قبل از استفاده از گزارش به نکات زیر اشاره شود:

۱- از آنجا که الگوی جداول نهایی سرشماری‌ها در طی هر سرشماری تفاوت اندکی با یکدیگر داشت لذا در این گزارش سعی شده است که جداولی مورد استفاده قرار گیرد که کاملاً در سرشماری‌های مختلف مشابه همدیگر می‌باشند که امکان مقایسه و تحلیل به خوبی فراهم گردد.

۲- برخی از جداول در بعضی از سرشماری‌ها موجود نبود لذا برای این گونه جداول مقایسه در سطح سرشماری‌هایی انجام شده که جداول موردنظر در آن سرشماری‌ها موجود بوده‌اند بنابراین برای برخی از جداول اطلاعات سال‌های ۱۳۴۵ الی ۱۳۸۵ مقایسه شده و برای برخی از جداول اطلاعات سال‌های ۱۳۵۵، ۱۳۶۵ الی ۱۳۸۵.

۳- از آنجا که واژه‌های مربوط به امکانات و تسهیلات بارها در این گزارش مورد اشاره قرار گرفته لذا تعاریف آن‌ها در ابتدای گزارش به منظور راحتی استفاده از گزارش آمده است.

۴- نظر به این که در طی سال‌های بین سرشماری‌ها تغییراتی در تقسیمات کشور صورت گرفته و استان‌های جدید تشکیل شده‌اند. لذا امکان مقایسه اطلاعات بین استان‌های کشور در سرشماری‌های مختلف وجود نداشته و در این گزارش مقایسه بین استانی اطلاعات و شاخص‌های مختلف در سال ۱۳۸۵ صورت گرفته و فقط اطلاعات کل کشور در سرشماری‌های مختلف مورد مقایسه قرار گرفته است.

*** تعاریف و مفاهیم به کار رفته در این گزارش**

خانوار

خانوار از چند نفر تشکیل می‌شود که با هم در یک اقامتگاه زندگی می‌کنند، با یکدیگر هم خرج هستند و معمولاً با هم غذا می‌خورند، فردی که به تنهایی زندگی می‌کند نیز، خانوار تلقی می‌شود.

خانوار معمولی

خانوار با تعریف فوق، اکثر افراد کشور را در بر می‌گیرد و به همین دلیل، این گونه خانوارها، "خانوار معمولی" نیز نامیده می‌شوند.

خانوار معمولی ساکن

خانواری که در اقامتگاه ثابت سکونت دارد، "خانوار معمولی ساکن" نامیده می‌شود.

مفهوم خانوار معمولی غیرساکن در سرشماری نفوس و مسکن سال ۱۳۸۵

خانوارهای معمولی غیرساکن، سه گروه ذیل را در بر می‌گیرند:

- خانوارهایی که در زمان سرشماری در کوچ به سر می‌برند یا در خارج شهرها و آبادی‌ها در سرپناه قابل حمل زندگی می‌کنند. منظور از کوچ حرکت خانوار از نقطه‌ای به نقطه‌ی دیگر، با قصد مراجعت به مبدا حرکت است که معمولا با شرکت همه اعضای خانوار، همراه با اثاثه‌ی منزل بار و بنه و سرپناه قابل حمل به عمل می‌آید. کوچ غالبا به منظور استفاده از منابع طبیعی برای چرای دام صورت می‌گیرد.
- خانوارهایی که در محل ثابتی زندگی نمی‌کنند و به‌طور مداوم محل زندگی خود را تغییر می‌دهند و همراه با اثاثه و بار و بنه از محلی به محل دیگر می‌روند، مانند کولی‌ها.
- خانوارهایی که محل زندگی مشخصی ندارند و شب‌ها معمولا در پارک‌ها، خرابه‌ها، زیرپل‌ها، و ... به سر می‌برند. افراد این گونه خانوارها که غالبا به شکل یک نفره می‌باشند تحت عنوان افراد بی‌سرپناه، کارتن خواب و ... نامیده می‌شوند.

خانوار گروهی و خانوار مؤسسه‌ای

همان‌گونه که قبلاً گفته شد، اکثر جمعیت کشور در قالب خانوارهای معمولی (ساکن و غیرساکن) زندگی می‌کنند. هرچند تعداد خانوارهای معمولی غیرساکن در مقایسه با تعداد خانوارهای معمولی ساکن بسیار ناچیز است. با این حال وجود در بین جمعیت کشور افرادی هم وجود دارند که در زمان سرشماری با توجه به شرایط خاص زندگی خود، عضو هیچ یک از خانوارهای معمولی به حساب نمی‌آیند. این افراد کسانی هستند که بنا به شرایط خاصی که دارند، شکل زندگی آنان در برخی زمینه‌ها با خانوارهای معمولی تفاوت دارد و به طوری که قبلاً گفته شد در سرشماری پاره‌ای از آنان در قالب خانوارهای مؤسسه‌ای و پاره‌ای دیگر در قالب خانوارهای گروهی طبقه‌بندی می‌شوند. ویژگی عمده خانوارهای اخیر این است که در این خانوارها، برخلاف خانوارهای معمولی، افراد معمولاً با یکدیگر رابطه خویشاوندی ندارند و همچنین در آنها وجود فردی تحت عنوان سرپرست خانوار مفهوم ندارد. در ذیل تعاریف مربوط به خانوار مؤسسه‌ای و خانوار گروهی به طور جداگانه بیان شده است.

خانوار مؤسسه‌ای: مجموعه‌ی افرادی که به دلیل داشتن هدف یا ویژگی مشترک با هم در یک مؤسسه زندگی می‌کنند و آن مؤسسه بنا بر مجوز یا براساس مقررات و ضوابط معین، مسئولیت منزل دادن (ارائه‌ی محل سکونت همراه با خدمات و تسهیلات) به آنان را بر عهده دارد، خانوار مؤسسه‌ای نامیده می‌شود. نمونه‌های مشخصی از خانوارهای مؤسسه‌ای عبارتند از:

- خوابگاه‌های دانشجویی که تحت مدیریت یکی از دانشگاه‌ها اداره می‌شوند. (بجز خوابگاه‌های متأهلین)

- پادگان‌ها و پاسگاه‌های نظامی و انتظامی

- خانه‌های سالمندان

- شیرخوارگاه‌ها

- آسایشگاه‌های روانی

- آسایشگاه‌های معلولین

- زندان‌ها و ندامتگاه‌ها

- پانسیون‌ها

- خوابگاه‌های دانش‌آموزی

ویژگی‌های اصلی مؤسسات محل سکونت خانوارهای مذکور عبارتند از:

- محل اقامت این گونه خانوارها با هدف اسکان اعضای این خانوارها و غالباً همراه با تأسیسات مناسب برای زندگی آنان ایجاد شده است.
- این مؤسسات به لحاظ قانونی معمولاً مجوز فعالیت مورد نظر را دارا هستند.
- این مؤسسات از ساختار دائمی و نسبتاً پایدار برخوردارند.
- این مؤسسات دارای قوانین و مقررات خاصی برای زندگی افراد در آن هستند.
- این مؤسسات مدیریت و سازمان مشخصی برای اداره‌ی امور مربوط به اسکان و زندگی افراد دارند.

خانوار گروهی: مجموعه‌ی افرادی که تمام یا غالب آنان به دلیل دارا بودن شرایط خاص (به‌طور عمده داشتن ویژگی مشترک) اقامتگاه مشترکی را برای سکونت خود انتخاب کرده‌اند و به‌طور مشترک امور زندگی در آن اقامتگاه را اداره می‌کنند، خانوار گروهی نامیده می‌شوند. لازم به ذکر است که اکثر خوابگاه‌های دانشجویی، خانوار مؤسسه‌ای محسوب می‌شوند. ولی خوابگاه‌هایی هم وجود دارند که خانوار مؤسسه‌ای محسوب نمی‌شوند بلکه محل اقامت یک یا چند خانوار گروهی هستند. این خوابگاه‌ها هرچند با نام یکی از دانشگاه‌ها شناخته می‌شوند، ولی آن دانشگاه نقشی در اداره خوابگاه ندارد و دانشجویان به‌طور مشترک امور زندگی در اقامتگاه را اداره می‌کنند. توجه کنید براساس تعریف فوق، خانوار گروهی نمی‌تواند یک نفره باشد. مصادیق عمده خانوارهای گروهی عبارتست از:

- چند محصل یا دانشجو که با هم در یک واحد مسکونی زندگی می‌کنند.
- چند کارگر ساختمانی که به صورت جمعی در یک ساختمان در دست ساخت زندگی می‌کنند.

- چند کارگر که در یک مغازه کار می‌کنند و با هم در آن جا زندگی می‌کنند.
- ویژگی‌های اصلی خانوار گروهی و وجوه تمایز آن با خانوارهای معمولی عبارتند از:
- در خانوارهای گروهی برخلاف خانوارهای معمولی، وجود فردی به عنوان سرپرست خانوار مفهوم ندارد.
- افراد این گونه خانوارها غالباً با اراده خود به صورت جمعی زندگی می‌کنند.
- افراد این گونه خانوارها معمولاً با یکدیگر رابطه خویشاوندی ندارند.
- ترکیب این گونه خانوارها از ثبات و پایداری برخوردار نیست.
- همچنین وجوه تمایز خانوار گروهی با خانوارهای مؤسسه‌ای عبارتند از:
- مجوز خاصی برای استقرار و زندگی افراد در محل‌های اقامت خانوار گروهی مورد نیاز نمی‌باشد.
- معمولاً مقررات معینی برای زندگی افراد در محل‌های اقامت خانوار گروهی وجود ندارند.
- مدیریت و سازمان خاصی برای اداره امور مربوط به زندگی افراد خانوارهای گروهی وجود ندارد.

خانوار دستجمعی (گروهی)

مجموع افرادی که به دلیل داشتن هدف یا ویژگی‌های مشترک مانند انجام خدمت سربازی، تحصیل، بیماری روانی و ... در یک مؤسسه از قبیل پادگان، خوابگاه دانشجویی، آسایشگاه روانی و ... با هم زندگی می‌کنند یک خانوار دستجمعی (گروهی) به حساب می‌آید.

نحوه تصرف محل سکونت خانوار

ملکی عرصه و اعیان:

این نوع تصرف مربوط به خانوارهایی است که مالک زمین و بنای محل سکونت خود هستند، خانوارهایی که در آپارتمان متعلق به خود زندگی می‌کنند نیز از نظر نحوه تصرف محل سکونت در این گروه قرار می‌گیرند.

ملکی اعیان:

چنانچه خانواری مالک بنای محل سکونت خود باشد ولی صاحب زمین آن نباشد، نحوه تصرف، ملکی اعیان به حساب می آید.

اجاره‌ای:

خانوارهایی که محل سکونت خود را اجاره کرده‌اند و در مقابل آن، اجاره بهایی به صورت نقدی و یا جنسی می‌پردازند نحوه تصرف آن‌ها اجاره‌ای منظور می‌شود.

در برابر خدمت (شامل خانه‌های سازمانی):

به این گونه نحوه تصرف، مربوط به خانوارهایی است که محل سکونت خود را در برابر خدمتی که انجام می‌دهند تصرف کرده‌اند، حتی اگر مبلغی هم به طور ماهانه بپردازند.

مجانی:

خانواری که محل سکونت خود را به طور مجانی در اختیار دارد و در ازاء استفاده از آن، چیزی (نقدی یا غیرنقدی) نمی‌پردازند، در این گروه طبقه‌بندی می‌شود.

سایر:

نحوه تصرف محل سکونت خانواری که با هیچ یک از موارد پنجگانه فوق قابل انطباق نیست، در این گروه قرار می‌گیرد.

انواع واحد مسکونی:

واحد مسکونی معمولی:

آن دسته از واحدهای مسکونی که از مصالح سخت (آجر، سیمان، سنگ، چوب، خشت و ...) به منظور سکونت ساخته شده است، مسکونی معمولی به حساب می‌آید.

چادر:

منظور از چادر، آن دسته از واحدهای مسکونی است که از پارچه پشمی، نخی یا مویی، نایلون، برزنت و غیره ساخته و به کمک تیرک‌های چوبی یا فلزی و طناب برپا می‌شود.

آلونک، زاغه و مشابه:

خانه‌هایی که در شهرها و یا اطراف شهرها از سرهم‌بندی مصالحی نظیر حلبی، نایلون، برزنت و ... ساخته شده است، آلونک محسوب می‌شود.

محل‌هایی که در دیواره کوه‌ها یا تپه‌ها کنده شده و در ساختمان آن‌ها مصالح زیادی به کار نرفته است زاغه نامیده می‌شود. محل‌هایی مانند غار، تنه درخت و ... در صورتی که مورد استفاده خانوار برای سکونت باشد در این گروه قرار می‌گیرد.

کپر:

محل‌هایی که از حصیر و گاهی همراه خشت ساخته شده است، کپر نامیده می‌شود. کپر به نام‌های دیگری نیز مانند لوک، گرگین و ... مشهور است.

سایر:

آن دسته از واحدهای مسکونی که با هیچ یک از انواع فوق مطابقت ندارد در این گروه قرار می‌گیرد.

اتاق:

در واحدهای مسکونی معمولی، منظور از اتاق فضای محصور مسقفی است که لااقل ۴ مترمربع، مساحت و ۲ متر ارتفاع داشته باشد. فضاهایی مانند حمام، توالت، آب انبار، طویله و کاهدانی، اتاق به شمار نمی‌آید.

* جهت تسهیل در استفاده از شاخص‌های محاسبه شده در این گزارش تعاریف کلیه واژه‌های مذکور در تمامی سرشماری‌ها ملاحظه شد و در هیچ‌یک از سرشماری‌ها تفاوت در تعاریف واژه‌های مورد بحث وجود نداشته است. بجز تعاریف مربوط به خانوارهای معمولی غیرساکن و

خانوارهای گروهی، مؤسسه‌ای که در سرشماری سال ۱۳۸۵ تعریف خاصی داشته که در متن تعاریف مفاهیم ذکر شده است.

